

DE WITWASSER

ROEL JANSSEN BIJ UITGEVERIJ CARGO

Karaktermoord

De tiende vrouw

De stem van het volk

Fout goud

Alles verloren

Roel Janssen

De witwasser

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2021 Roel Janssen
Omslagontwerp Buro Blikgoed
Omslagillustratie Saverio Maria Gallotti / Alamy/
Imageselect en Paul Gilmore/Unsplash
Foto auteur Keke Keukelaar
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 031 6071 9
NUR 305

uitgeverijcargo.nl
roeljanssen.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

INHOUD

DEEL 1: DOOD VAN EEN BANKIER	7
DEEL 2: KELLERMANN, BOLLINGER & MANSVELD	33
DEEL 3: HELDEN EN SCHURKEN	103
DEEL 4: TRISULTI	231
DEEL 5: SPIEGELING	351
Verantwoording	375

‘Mais il vient toujours une heure dans l’histoire où celui qui ose dire que deux et deux font quatre est puni de mort.’

Albert Camus, *La peste*

‘Freedom is the freedom to say that two plus two makes four. If that is granted, all else follows.’

George Orwell, *1984*

‘Uno tiene tres vidas. La vida pública, la vida privada y la vida secreta.’

Gabriel García Márquez: biografisch interview 2014

DEEL 1

Dood van een bankier

1

Jeen Mansveld heeft het gevoel dat hij zweeft. Nee, hij drijft. Alles is donker om hem heen. Zwart. Tastend beweegt hij zijn handen. De streling van het water op zijn lichaam voelt aangenaam aan. Verkoeling. Een serene rust neemt bezit van hem. Geen stress, geen zaken, geen deals. Geen leugens, ruzies, bedrog. Geen uitvluchten, conflicten, gevechten. Geen angst.

De zwaartekracht heeft hem in haar greep. Of nee, een mysterieuze kracht drukt hem naar beneden. Hoort hij stemmen? Hij weet het niet, net zomin als hij weet hoe hij hier is terechtgekomen. Zijn lijf, als van een zeeke, is te log om zich in het water om te wentelen en hij is te dronken om helder te kunnen denken.

Godsamme, wat is hij lam. Ladderzat. Straalbezopen.

Ogen dicht, mond dicht, niet ademen. Rustig blijven. Ontspannen. Stille. Rust. Vrede. *Go with the flow.*

Het water is donker als de nacht, maar Jeen Mansveld ziet flitsen en hoort muziek, alsof hij in een psychedelische trip is beland. Alsof hij buiten zichzelf is getreden en naar zichzelf kijkt. Hij bevindt zich op een waterglijbaan zoals die in zwembaden van pretparken bestaan. Met adembenemende snelheid schiet hij door een tunnel. Links en rechts op de wanden verschijnen lichtstrepen die knipperen als de versiering van een feesttent. Aan het einde van de tunnel gloort een diffuus licht.

Terwijl hij naar beneden wervelt passeren er beelden uit zijn leven, een film die versneld teruggespoeld wordt van het einde

naar het begin. De ruzie met zijn vrouw afgelopen nacht in de villa. Zijn huwelijk met Ghislaine, een fonkelend feest in de gouden jaren waarin geldsmijterij geen grenzen kende. Terug in de tijd, zijn carrière flitst voorbij. De toetreding tot het partnerschap Kellermann, Bollinger & Mansveld, hij in het midden en zijn compagnons links en rechts van hem. De benoeming als bestuurder van de Europese Centrale Bank en verder in het verleden de jongste minister van Financiën van het land.

Sneller, steeds sneller suist hij door de buis van zijn leven. De strepen verschieten van kleur, van wit naar rood. Het licht aan het einde van de tunnel komt dichterbij en hij vermoedt dat het een ondergaande zon is.

Nog meer beelden schieten voorbij. De breuk met zijn eerste vrouw, de verwijdering van zijn zoon en dochter. Verder terug. Studententijd, pubertijd, de schok van zijn eerste natte droom. Het verdriet toen hij een kind was en zijn jongste zus was omgekomen bij een verkeersongeluk. Het huis zonder vader. De geur van de moederborst.

De zon aan het einde van de tunnel is bijna ondergegaan. De snelheid van zijn glijvlucht neemt af, hij is bij het begin. Water, vruchtwater. Een embryo, het prille leven.

De beelden lossen zich op. De vaart is eruit, het einde is in zicht. De laatste glimp van de zon verdwijnt onder de horizon. Lichten vervagen, geluiden vallen weg. Loslaten. Laten gaan.

Van water zijt gij gemaakt en tot water zult gij terugkeren.

Hij kan alles en is tot alles in staat. De hemel op aarde, het paradijs in zijn hoofd. Hij is een schakel in de ketting van het eeuwige leven. Alles is transparant. Eén met de kosmos. Stilte en rust.

Het ochtendgloren breekt aan. De duisternis lost op, de sterren worden fletser, alleen Venus fonkelt nog aan de wolkeloze hemel. Jeen Mansveld drijft in het water van het zwembad bij zijn villa in Zuid-Frankrijk. Hij beseft niet meer wat zijn dood in gang zal zetten, want zijn geest heeft zijn lichaam voorgoed verlaten.

Krijg nou wat, het koffieapparaat doet het niet. De klok boven het aanrecht geeft kwart over tien aan, maar voor Ghislaine de Villiers is de dag nog niet begonnen. Ze heeft een kater van jewelste en is hard toe aan een shot cafeïne. Gepijnigd staart ze naar het lampje dat weigert op te lichten. Waarom werkt dat kreng niet? Aan – uit, aan – uit. Niets. Haar hoofd voelt als een spijkerbed waarop getimmerd wordt met een smidshamer.

Ze schuifelt door de keuken. Twee treden van het afstapje naar de woonruimte. Verdwaasd kijkt ze om zich heen. Op de salontafel staat een regiment aan lege en aangebroken flessen wijn en sterkedrank. Een volle asbak en schaaltes waarop resten liggen van verschaalde borrelhapjes, restanten van het drinkgelag dat heeft plaatsgevonden. Ghislaine kijkt ernaar alsof ze verdwaald is op de set van een goedkope gangsterfilm.

De terrasdeur staat te klapperen en het geblaf van een hond in de verte dringt naar binnen. Het geluid irriteert haar, haar hoofd is gevoelig voor schelle klanken. Kan dat beest zijn bek houden, alsjeblijft? Op blote voeten loopt ze naar de terrasdeur, ze moet opletten dat ze niet in de glasscherven stapt. Resoluut trekt ze de terrasdeur dicht. Dan gaat ze terug naar het aanrecht, opent met trillende hand een keukenkastje en grijpt routinematig naar een doosje paracetamol. Met een slok Perrier uit de koelkast neemt ze een handjevol pillen in.

Ze heeft onbedaarlijke behoefte aan een dubbele espresso en bij gebrek aan koffie strompelt ze naar de met marmer beklede badkamer. Misprijzend kijkt ze in de spiegel naar de diepe wallen onder haar ogen, het gevolg van te weinig nachtrust en te veel

drank. Daarna draait ze de kranen open, spriest geurige oliën in het water, trekt haar kleren uit en laat zich voorzichtig in het dampende badwater glijden.

Ghislaine de Villiers Smith is een rijzige vrouw, slank tegen het magere aan. Haar lichaam houdt ze in conditie met dagelijkse oefeningen. In haar zwartgeverfde haar is grijze uitgroei zichtbaar. Daaronder donkere ogen, een fijn geprofileerde neus en een brede, sensuele mond. Ze oogt jonger dan de vierenvijftig jaar die ze telt, haar gezicht toont nauwelijks rimpels. Dat is het resultaat van het nobele werk van een plastisch chirurg in Nice die vorig jaar ook voor strakke billen en steviger borsten heeft gezorgd.

Het dampende bad ontspant haar en de etherische olie die ze in het water heeft gegoten, voelt weldadig aan op haar huid. De paracetamol begint te werken, de hoofdpijn trekt geleidelijk weg. Ze kan weer denken zonder een acute pijscheut te voelen achter haar ogen.

Godallemachtig, wat is er gebeurd afgelopen nacht?

Ghislaine klimt uit het bad, slaat een handdoek om en loopt terug naar de keuken. Op de vloer van terracottakleurige plavuizen laat ze een spoor van natte voetafdrukken achter. Ze probeert opnieuw het espressoapparaat, maar dat weigert nog steeds dienst.

Door de glazen wand aan de terraskant van de villa valt het zonlicht royaal naar binnen. Het is warm in de woonkamer. Nadat Ghislaine de glasscherven heeft opgeveegd, opent ze de deuren. Ze hijst de parasol omhoog om een schaduwplek te creëren, daarna kijkt ze om zich heen. Ze snuift de geur op van pas gemaaid gras. De Algerijnse klusjesman die het onderhoud van de tuin doet, moet vanochtend vroeg aan het werk zijn geweest.

Het panorama dat zich voor haar uitstrekt is als een impressionistisch schilderij, met glooiende heuvels, knoestige olijfbomen en statige cipressen. Ze herinnert zich hoe ze op slag verliefd was geworden op deze afgelegen plek in het Provençaalse landschap.

Hoelang geleden was dat? Vijf, nee, zes jaar geleden hadden ze deze villa gekocht. Ze heeft een poging gedaan om abrikozen- en perzikboompjes te planten, maar daar was niet veel van terechtgekomen, want er was een virus in het blad gekomen. Met de tuin heeft ze meer succes. Er staan geurige lavendelplanten, azalea's die in de vroege lente bloeien, struiken rozemarijn met kleine blauwe bloemetjes, witte en rode oleanders, bougainvilles met paarse bloemen en crèmekleurige camelia's. De druivenrankens die over de pergola groeien, geven elke zomer manden vol druiven. Van het project om zelf wijn te maken, is niets terechtgekomen. Evenmin van plannen om de olijvenoogst te persen en als *extra vierge* op de markt te gaan verkopen.

Achter het terrasmuurtje, halverwege het grasveld, ligt het zwembad. Er loopt een betegeld paadje naartoe, langs het pad staat een rijtje tuinkabouters. Vrouwtjes met boezems als Beierse Mädel in kleurige dirndls, mannetjes met een geprononceerd geslacht in hun korte broekjes. Ze zijn een hobby van haar echtgenoot. Wat haar betreft waren die pornografische kabouters allang verdwenen in de vuilcontainer.

Toen ze hier kwamen wonen had Ghislaine zich voorgenomen elke ochtend baantjes te trekken in het zwembad om in conditie te blijven. Een aantal seizoenen heeft ze dat volgehouden, daarna is de klad erin gekomen. Tegenwoordig duiken haar zoon en zijn vriend soms 's nachts in het water of organiseren ze feestjes aan de rand van het zwembad.

Waar zijn die twee eigenlijk? Ze kijkt achterom en stelt vast dat hun sportauto niet op het grindpad bij de garage staat. Daar staan alleen haar eigen BMW IX en de klassieke MG B van haar man. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat er een camper bij het toegangshek geparkeerd staat, maar daar besteedt ze geen aandacht aan. Er is een open ruimte langs de bocht in de weg die fungeert als uitwijkplaats. 's Nachts parkeren daar geregeld auto's waarvan de ruiten beslagen zijn omdat verliefde jongeren uit de omgeving op de achterbank

experimenteren met hun versie van *paradise by the dashboard light*.

Het moet tegen het middaguur zijn, de zon staat hoog aan de hemel. In de villa gaat een mobiele telefoon. Ghislaine draait zich om en loopt langs de rand van het terras, een stenen muurtje waarop bakken met geraniums staan. In het voorbijgaan haalt ze wat uitgebloeide bloemen weg. Gedachteloos glijdt haar blik over het grasveld naar beneden. Het heeft al dagen niet geregend, ze neemt zich voor straks het irrigatiesysteem in werking te stellen.

Er ligt iets in het zwembad.

Ghislaine heeft haar contactlenzen nog niet in, waardoor ze niet scherp ziet. Ze kan wel onderscheiden dat er een vormloos ding in het water ligt. Daar zul je het hebben, weer een everzwijn! schiet het door haar hoofd. Vorig jaar waren een everzwijn met twee jongen 's nachts in het zwembad terechtgekomen, God mag weten hoe. Met hun zware lijven waren ze er niet in geslaagd om op de rand te klauteren. Die knorrende speklappen wisten natuurlijk niet dat er een zwembadtrapje was. Toen ze ontdekte welk drama zich had afgespeeld, was het te laat geweest. Ze was alleen thuis en had de plaatselijke brandweer gebeld. '*Nous avons des sangliers dans la piscine*.' Het had geklonken alsof ze een stripfiguur uit een *Asterix & Obelix* was. De brandweer was gekomen om de verdronken beesten uit het zwembad te hijsen. Daarna had ze duizenden liters water moeten verversen.

Ze herinnert zich dat ze toen gekrijs van de everzwijnen had gehoord, maar daar had ze geen aandacht aan besteed, die krenge scharrelden 's nachts vaker over het terrein. Net zoals reeën en herten die de jonge uitlopers van de planten opvraten.

Afgelopen nacht had ze niets gehoord.

Haastig gaat ze naar binnen om haar bril van het bureau te pakken en daarna loopt ze weer naar buiten. Als ze dichterbij de rand van het zwembad komt, beseft ze dat er geen everzwijn, maar een lijk in het water drijft. Een zwaarlijvige man, op zijn buik, hoofd naar beneden, armen en benen slap omlaag.

'*Cochon de merde*,' vloekt Ghislaine verbouwereerd.

Kaarsrecht staat Ghislaine de Villiers Smith op het terras van de villa. De sporen in haar gezicht van de voorgaande nacht heeft ze weggepoetst, de nasleep van de kater is weggezaakt. Ogenschijnlijk onaangedaan, alsof dit een onschuldige zonovergoten dag is en het zwembaddrama zich heeft afgespeeld op een andere planeet, kijkt ze de twee geüniformeerde bezoekers aan. Ze zegt: 'Ik kan u helaas geen koffie aanbieden. Het espressoapparaat weigert dienst.'

Ghislaine heeft een verkleurde safarihoed op en houdt haar ogen verborgen achter een Gucci-zonnebril. Ze heeft een zwart T-shirt aan waarop het woord YEZIDI, twee duiven en een stralende zon staan, waarmee ze haar solidariteit met de strijd van de onderdrukte Jezidi's uitdraagt.

Op de terrasstoelen zitten twee agenten van de Gendarmerie Nationale. Een jonge vrouw en een wat oudere man. De vrouw, die zich heeft voorgesteld als Simone Duchateau, heeft officiersstrepen op haar uniform. Op het overhemd van de agent zit een speldje met de naam Leclerc.

Capitaine Duchateau neemt het woord. 'Madame Villiers, ik condoleer u met het overlijden van Monsieur Mansveld. De officiële documenten volgen later, maar voor alle duidelijkheid: de man die u zojuist heeft geïdentificeerd' – ze kijkt op haar blocnote – 'Johannes Pieter Mansveld, is uw echtgenoot?'

'Inderdaad,' antwoordt Ghislaine. Ze zet een dienblad met een karaf water en drie glazen met ijsblokjes en schijfjes limoen op het tafeltje onder de parasol.

'Ik begrijp dat het verlies een schok is, dat u aangeslagen bent

door deze tragische gebeurtenis.' In de stem van Duchateau klinkt professionele empathie. Op het gezicht van Ghislaine valt geen spoor van emotie te zien. De agent vervolgt: 'Het klinkt bureaucratisch, maar ik hoop dat u er begrip voor heeft: we moeten een proces-verbaal opmaken. Kunt u vertellen wat er zich heeft afgespeeld?' Ze neemt een slok water. 'Neem uw tijd.'

Ghislaine gaat zitten. 'Dat lijkt me duidelijk,' zegt ze afgemeten.

'Toch moet ik het vragen. Toen u het alarmnummer belde, zei u dat uw man levenloos in het zwembad lag. Heeft u enig idee wat er is gebeurd?'

'Ik was er niet bij. Dus ik weet niet hoe hij daar terecht is gekomen.'

'Dat begrijp ik. Maar u zult uw hoofd daarover gebroken hebben. Heeft u een vermoeden?'

Ontkennend schudt Ghislaine haar hoofd. 'Uw vermoeden is zo goed als het mijne.'

'Hoe laat trof u hem aan?' probeert agent Leclerc de ongemakkelijke sfeer te doorbreken. Hij maakt aantekeningen met een balpen in een ouderwets schriftje.

'Ik heb niet op de klok gekeken. Rond twaalf uur, schat ik.'

'We hebben de hulpdiensten opgeroepen om het lichaam uit het water te tillen,' zegt Duchateau.

'Vanzelfsprekend.'

'Dus nogmaals mijn vraag: wat is er volgens u gebeurd?'

Ghislaine neemt een slok water. Ze denkt: die lul is met zijn straalbezopen kop naar buiten gestrompeld om te pissen en in het zwembad gelazerd. Hooghartig kijkt ze van Leclerc naar Duchateau. 'Wilt u echt weten wat ik denk?'

'Graag.'

'Ik vermoed dat mijn man 's nachts naar buiten is gegaan om te urineren en bij de rand van het zwembad is gestruikeld over een stoel of een parasolstandaard, waardoor hij in het water is gevallen. Het moet een ongeluk zijn geweest. Tragisch, maar fataal.'

Zwijgend schrijft Leclerc Ghislaines woorden op.

‘Kon uw man zwemmen?’

‘Wat denkt u? Ieder kind in Nederland leert zwemmen. Maar ik heb mijn man nooit ’s nachts naakt baantjes zien trekken om in conditie te blijven, als u dat bedoelt.’

Duchateau wijst naar de flessen die binnen op de salontafel staan. ‘Wat is er gebeurd in de uren voorafgaand aan het moment dat meneer Mansveld in het zwembad viel?’

‘We hadden een discussie.’

‘En waar ging de “discussie” over?’

‘Huiselijke zaken. Helemaal helder weet ik het me niet meer te herinneren.’

‘Had hij, hadden u en hij, gedronken?’

‘Ja, een paar glazen wijn. Niets bijzonders.’

‘Ik zie wijnflessen en een whiskyfles.’

‘Ze zijn niet allemaal leeg.’

‘Laat u flessen altijd een paar dagen op tafel staan?’ zegt Duchateau ironisch. Ze verwacht geen antwoord. ‘Goed, kan gebeuren. U had een discussie en heeft een aanzienlijke hoeveelheid alcohol naar binnen geslagen. En toen?’

‘Toen zijn we gaan slapen.’

‘Hoe laat was dat?’

Ghislaine raakt geïrriteerd door de vragen van Duchateau. ‘Ik hou geen alarmklok bij van het moment dat ik naar bed ga.’

‘Dat begrijp ik. Maar het is belangrijk, in samenhang met het tijdstip van overlijden van uw man. Kunt u een schatting geven?’

Ghislaine haalt haar schouders op. ‘Laten we zeggen kwart voor drie.’

‘Genoteerd. U zei net dat uw man vermoedelijk moest plassen. Hoe laat was dat?’

‘Geen idee.’

‘Moet uw man elke nacht het bed uit?’

Geamuseerd kijkt Ghislaine Duchateau aan. La capitaine zou

haar dochter kunnen zijn. ‘Heeft u ervaring met oudere mannen? Die krijgen allemaal problemen met hun...’

‘Erectie?’

‘Prostaat,’ verbetert Leclerc haar. Hij heeft de leeftijd om ervaringsdeskundige te zijn.

‘Precies. Daarom gaan mannen vanaf een zekere leeftijd soms meerdere keren ’s nachts het bed uit.’

‘En u merkt dat niet?’ vraagt Duchateau ongelovig.

‘We slapen gescheiden in aparte slaapkamers.’

Zonder haar verbazing te tonen kijkt Duchateau Ghislaine aan. ‘Juist ja.’

Er valt een ongemakkelijke stilte.

‘Terugkomend op uw vermoeden: uw man moest plassen. Ik neem aan dat er zich in deze villa een toilet bevindt.’

‘Mijn ervaring is dat mannen er een genoeg in scheppen in de vrije natuur hun blaas te legen. Ze beweren dat het aangenaam voelt, hun zaakje hangend in de buitenlucht.’

Opnieuw die neutrale blik van kapitein Duchateau. ‘Slaapt men neer Mansveld altijd naakt?’

‘Voor zover ik weet wel,’ antwoordt Ghislaine ironisch.

‘Samenvattend,’ zegt Duchateau. ‘U ging even voor drieën ’s nachts naar bed. U en uw man slapen in aparte kamers. U heeft niets gemerkt, maar vermoedt dat uw man naar buiten is gelopen om te plassen en in het zwembad is gevallen.’

‘*Exactement.*’

Een brandweerauto en een ambulance rijden het terrein op. Twee brandweerlieden en twee verplegers stappen uit. Met een brancard, een paar touwen en een EHBO-tas lopen ze naar de rand van het zwembad. Kapitein Duchateau roept iets naar hen. Met haar hoofd gebaart ze naar Leclerc dat hij de hulpverleners even moet bijstaan.

‘Verbaast het u dat ik hier niets van geloof?’ vervolgt Duchateau kalm.

'U vroeg naar wat ik denk dat er gebeurd is.'

'Er zijn andere opties. Er kan sprake zijn geweest van zelfmoord.'

Voor het eerst kijkt Ghislaine haar aan alsof ze verrast is door een opmerking van de agent.

'Ik heb geen afscheidsbriefje gevonden.'

'Ik bedoel, zijn er aanwijzingen dat uw man een einde aan zijn leven zou willen maken?'

'Niet dat ik weet.'

'Gezondheid? Iets in de relationele sfeer?'

'Wilt u dat ik zijn medische doopceel licht? Afgezien van huis-tuin-en-keukenkwaaltjes die normaal zijn voor een man van achtenvijftig, nee.' Ghislaine verzwijgt Jeens lever-, prostaat- en bloeddrukproblemen waarvoor hij een batterij aan pillen slikt.

'Hoe zou u uw relatie willen omschrijven?'

'Kapitein, volgens mij bent u geen gedragstherapeut.'

Duchateau negeert de opmerking van Ghislaine. 'En uw seksuele relatie? U slaapt gescheiden.'

Ghislaine houdt zich in. Hij neukt erop los met andere vrouwen. En zij beleeft haar orgasmes met een minnaar. Dat gaat ze de gendarmes niet vertellen. Ze zegt: 'Ik raad u aan uw vragen te beperken tot uw onderzoek naar de dood van mijn man. Anders voel ik me genoodzaakt een advocaat in de arm te nemen.'

Leclerc komt terug. 'Ze kunnen het alleen af,' zegt hij, wijzend naar de drie mannen en een vrouw die het zware lijf uit het water op de kant proberen te tillen. Een van hen is in het zwembad gesprongen met een brancard. Die probeert hij onder het lijk te schuiven, vooralsnog tevergeefs.

'Zakelijke problemen?' vraagt Duchateau.

'Ik ben niet betrokken bij zijn werkzaamheden.'

'Wat zijn de werkzaamheden van Monsieur Mansveld?'

'Hij is bankier.'

'En de bank is gezond?'

‘We praten nooit over financiële zaken.’

‘Heeft hij vijanden, zakelijk of privé?’

Spottend kijkt Ghislaine de kapitein van de gendarmerie aan. Ze vraagt zich af hoeveel levenservaring ze heeft.

‘Ik zei dat hij bankier is.’

‘En?’

‘Bankiers hebben uitsluitend vijanden.’

Heel even verschijnt er een glimlach op het gezicht van Duchateau. Ghislaine schenkt de waterglazen nog een keer in. Leclerc is gaan zitten en maakt weer aantekeningen in zijn schoolschrift.

‘Goed. Iets anders,’ vervolgt Duchateau. ‘Wie waren er afgelopen nacht in de villa?’

‘Mijn man en ik.’

‘Dat begrijp ik. En wie nog meer?’

‘Niemand.’

Duchateau wendt zich tot haar collega. ‘Leclerc?’

‘Er staat hier nog iemand ingeschreven als bewoner,’ zegt Leclerc. Hij bladert in zijn notities. ‘Timothy de Villiers.’

‘Aha, ja. Mijn zoon. Hij woont hier inderdaad.’

‘Is de heer Mansveld zijn vader?’

Ghislaine schudt haar hoofd. ‘Timothy is het kind uit een eerder huwelijk van mij. Mijn man is...’ – ze verbetert zichzelf – ‘... was zijn stiefvader.’

‘En waar is uw zoon Timothy?’

Ghislaine moet op haar tong bijten om geen sarcastische opmerking te maken.

‘Ik ben zijn moeder en hij staat hier ingeschreven, maar hij is een volwassen man en gaat zijn eigen gang. In ieder geval was hij afgelopen nacht niet thuis.’

‘Weet u waar hij was?’

‘Stappen.’

‘Alleen?’

‘Met zijn partner.’

‘Zijn vriendin?’

‘Hij heeft een vriend.’

‘Juist ja.’ Duchateau is niet van haar stuk gebracht. ‘Woont zijn vriend hier ook?’

‘Hij logeert hier soms.’

‘Zoals nu.’

‘Inderdaad.’

‘Nog één vraag, dan laten we u met rust zodat u tot uzelf kunt komen en orde op zaken kunt stellen. Er valt veel voor u te doen op dit moment.’

‘Gaat u gang.’

‘Uw echtgenoot, de heer Mansveld, heeft de Nederlandse nationaliteit. U heeft een Franse naam en de Britse nationaliteit. En u woont in Frankrijk. Hoe zit dat?’

Ghislaine glimlacht voor het eerst. Een superieur, vilein lachje. Ze zegt: ‘U weet dat nogal wat expats hier in de Provence een huis hebben. Vanwege het klimaat en de kwaliteit van leven. Frankrijk is een prettig land om te wonen. Dat zult u met me eens zijn. Om uw vraag te beantwoorden: ik was getrouwd met een Engelsman en heb toen de Britse nationaliteit aangenomen. Helaas is hij jong overleden. Daarna ben ik hertrouwd met Jeen Mansveld, maar ik heb de naam van mijn eerste man, uit eerbetoon, behouden.’

Kapitein Duchateau staat op en gebaart naar Leclerc dat het gesprek wat haar betreft is afgerond.

‘Heeft u zelf nog vragen?’

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

Duchateau kijkt naar de mannen van de brandweer en de ambulance, die nog steeds pogingen doen het zware lijf uit het water te halen. Twee brandweermannen bevinden zich in het zwembad om de brancard die ze onder het drijvende lijk hebben geschoven, omhoog te duwen, de verplegers staan op de kant om de brancard aan te pakken.

‘Het stoffelijk overschot van meneer wordt naar het mortuarium van het gerecht gebracht voor een sectie. Voordat het wordt vrijgegeven zal een patholoog-anatoom het lichaam onderzoeken op gebruik van drugs of alcohol, sporen van een misdrijf, zelfmoord of een ongeluk. En het vermoedelijke moment van overlijden vaststellen,’ zegt Duchateau zakelijk.

‘Natuurlijk.’

‘Wij zullen u daarvan op de hoogte houden en daarna terugkomen voor een tweede verhoor.’

‘U beschouwt mij toch niet als verdachte?’

‘Nee. Daar zijn geen aanwijzingen voor.’

Leclerc loopt de woonkamer in en laat zijn blik langs de flessen op de salontafel gaan. Een wijnfles houdt hij omhoog.

‘Is Franse wijn niet goed genoeg?’ zegt hij misprijzend.

‘Hoezo?’ vraagt Ghislaine verrast.

‘Dit is een Barolo. Italiaanse wijn.’

‘O ja. Mijn man heeft laatst een doosje van die wijn gekregen van een relatie uit Italië.’

Leclerc neemt de drie treden van het opstapje naar de keuken en inspecteert het koffieapparaat. Ernaast ligt het snoertje van een mobieltje. De oplader zit in het stopcontact. Hij houdt een zwarte elektriciteitsdraad omhoog. ‘De stekker van het koffieapparaat zat niet in het stopcontact.’

***

Tien minuten nadat de ambulance en de blauwe politieauto zijn vertrokken, rijdt een rode sportwagen het terrein op. Twee jonge mannen stappen uit. Ze kijken om zich heen, zien Ghislaine, die op het terras zit te telefoneren met een glas witte wijn voor zich op het tafeltje, en lopen op haar af.

‘Wat is hier in hemelsnaam aan de hand?’ vraagt de langste van de twee.

De Westerkerk aan de Prinsengracht in Amsterdam is stampvol. Alle banken zijn bezet, mensen staan in de zijbeuken en de gangpaden. In het schip van de kerk is een podium neergezet tussen de rijen met rood fluweel beklede stoelen. Kransen met linten leunen tegen de kist en ernaast staat een foto van Jeen Mansveld, breed lachend op het terras van zijn villa met een glas in zijn hand, alsof hij op het punt staat een toast uit te brengen op al die stemmig geklede mensen die de moeite genomen hebben deze middag bij zijn afscheid van het leven aanwezig te zijn.

Onopvallend zit Rhonda Zander op de laatste rij helemaal achter in de kerk. Ze heeft geluk dat ze een plek heeft gevonden, want ze is laat binnengekomen. Ze was opgehouden op het parket van het Openbaar Ministerie omdat ze de zaak waaraan ze werkt, moest overdragen. Aan haar baas had ze een berichtje gestuurd dat ze naar de afscheidsbijeenkomst van Mansveld ging. Daarna was ze op haar fiets gesprongen om van het IJdok, waar het OM in een gloednieuw gebouw gevestigd is, naar de zeventiende-eeuwse kerk op de Westermarkt te rijden. Ze had zich erover verbaasd hoeveel auto's met wachtende chauffeurs er langs de gracht geparkeerd stonden.

De vorige dag had hoofdofficier Bloembergen van het Functioneel Parket aan Rhonda Zander gevraagd of ze zich een paar dagen kon vrijmaken. Hij was benaderd door het Franse Openbaar Ministerie met het verzoek iemand naar Frankrijk te sturen in verband met het onderzoek naar de dood van de heer Mansveld. Niets bijzonders, had zijn Franse contact gezegd, maar Mansveld was bankier geweest en tegen die achtergrond konden er financi-

ele belangen meespelen. Vandaar het verzoek om informatie uit Nederland te delen. Een dienstreisje naar Zuid-Frankrijk, had Bloembergen haar in het vooruitzicht gesteld. Ze heeft ervaring met fraudezaken en, wist hij, ze spreekt behoorlijk Frans. Een routineklus.

In de voorafgaande dagen heeft Rhonda Zander de berichten in de media over de dood van Jeen Mansveld gevolgd. Zijn naam zegt haar niet veel, hij behoort tot een andere generatie. Online heeft ze direct wat informatie verzameld: oud-minister van Financiën, oud-directielid van de Europese Centrale Bank, bestuurslid van culturele instellingen. Achtenvijftig jaar, een zoon en een dochter uit zijn eerste huwelijk en een stiefzoon. Huidige partner staat bekend als politiek activiste. Bankier. Bon vivant. Womanizer. Verdrongen in het zwembad bij zijn villa in de Provence. Amen.

Uit beroepsmatige nieuwsgierigheid en in de hoop een paar nuttige contacten te kunnen leggen is Rhonda vanmiddag naar de afscheidsdienst in de Westerkerk gekomen. Als ze om zich heen kijkt herkent ze sommige aanwezigen wel van gezicht, maar geen van die mensen kent ze persoonlijk.

In de ene na de andere toespraak wordt Jeen Mansveld geroemd als een aimabele man, ambitieus en geslaagd in het leven, als collega, compagnon en partner, als levensgenieter. Sommige sprekers maken een toespeling op zijn voorliefde voor vrouwen en drank. In alles een man. Als laatste spreekt de vrouw van Mansveld, Ghislaine de Villiers. Ze wordt geflankeerd door drie jonge volwassenen. Een man en een vrouw in stemmige kleding, de derde heeft een bloemetjesoverhemd aan, een kleurige sjaal om zijn nek en een Trilby-hoed op. Rhonda vermoedt dat ze de zoon, dochter en stiefzoon van Mansveld zijn. Ghislaine, kaarsrecht en mager, ziet er ongenaakbaar uit. Ze heeft een zwarte jurk aan, afgezet met zwart kant langs de schouders en mouwen, zwarte kousen, zwarte schoenen en een zwarte mantilla over haar zwartgeverfde haar. De weduwe van een maffiabaas uit Sicilië, denkt Rhonda geamuseerd.

‘Lieve mensen, *dear friends*,’ begint Ghislaine. Een moment kijkt ze naar de kist met bloemen voor het podium. ‘Vanmiddag...’ Verder komt ze niet, want ze wordt onderbroken door een hartverscheurend gekrijs. Midden in de kerk is een huilende vrouw opgestaan. Er klinkt geweeklaag met uithalen alsof er zich een Griekse tragedie afspeelt. Met een door tranen gesmoorde stem roept de vrouw: ‘Je hebt hem van me geroofd!’

De man en de vrouw in donkere kleding die naast Ghislaine staan, haasten zich naar de vrouw. Ze praten even met haar, pakken haar onder de arm en begeleiden haar met lichte dwang naar een zijbeuk van de kerk.

Zodra het gejammer is verstomd en iedereen weer is gaan zitten, herneemt Ghislaine haar toespraak, alsof er niets is gebeurd. Ze roept herinneringen op aan de gelukkige jaren die Jeen met haar heeft genoten van hun villa in Zuid-Frankrijk. Daar heeft hij de rust gevonden waarnaar hij in zijn veelbewogen leven altijd heeft gezocht. Ze barst in tranen uit. De man met het hoedje legt troostrijk een arm om haar frêle schouders.

Na de toespraak van Ghislaine speelt een klassiek muziekensemble, aangevuld met een zangeres. Ze zetten *Erbarme dich* uit de Matthäus-Passion van Bach in. De muziek roept bij Rhonda herinneringen op aan de begrafenis van haar vader, twee jaar geleden. Toen stond zij, met haar broer, voor een volle aula. Ook al voelt ze geen emotionele betrokkenheid bij de dood van Mansveld, door de muziek wellen er tranen bij haar op.

De ceremoniemeester kondigt het einde van het programma aan: als iedereen plaats wil maken, dan zetten vrijwilligers de stoelen aan de kant en begint het buffet met gelegenheid tot een laatste groet aan de overledene en het condoleren van de familie.

***

Twintig minuten later is de sobere kerk veranderd in een rumoerige sociëteit. De gasten verdringen zich bij buffetten waar koffie met petitfours en macarons geserveerd worden, studenten in smetteloos witte overhemden slingeren behendig door de menigte met dienbladen waarop flûtes champagne staan. De borreltafels bieden een keur aan versnaperingen. Geroezemoes en gelach weerkaatsen tegen de goudkleurige kronen en pilaren, tegen de houten lambriseringsen en de pijpen van het zeventiende-eeuwse Duyschot-orgel.

Voorzien van een kop koffie en een schaalje zoetigheden staat Rhonda Zander afwachgend in de buurt van de kist. Ze wil zo snel mogelijk naar Zuid-Frankrijk om contact te leggen met de Franse autoriteiten die zich met het onderzoek naar de dood van de bankier bezighouden. Dan wil ze ook de weduwe van Mansveld spreken en ze hoopt hier kennis met haar te maken, ook al beperkt zich dat tot vluchtig handen schudden.

Te midden van de honderden aanwezigen in de stampvolle kerk valt Ghislaine de Villiers niet makkelijk te vinden. Wel treft Rhonda de jonge man met het grappige hoedje. Hij stelt zich aan haar voor als Timothy, de zoon van Ghislaine. Naast hem staat een zwijgende man van een jaar of vijfentwintig met een stevig postuur, gemillimeterd haar en zorgvuldig ongeschoren wangen, die ondanks het gedrang niet van zijn zijde wijkt. Vluchtig wisselt ze een paar woorden met Timothy, daarna keert hij zich naar andere mensen die hem willen condoleren.

‘Nee maar, Rhonda! Wat doe jij hier?’

Verrast draait Rhonda zich om. Achter haar staat een oudere, gedistingeerde man met een ridderorde in het knoopsgat van zijn driedelig grijs. Het kost haar een paar tellen om te bedenken hoe hij heet en waarvan hij haar kent.

De man merkt haar aarzeling op. ‘We hebben elkaar een tijdje geleden ontmoet bij een dinertje. Een genoeglijke avond. We zaten tegenover elkaar aan tafel en we hebben het gehad over de

bestrijding van crimineel geld in de bovenwereld.’

Rhonda herinnert zich hun kennismaking. Natuurlijk. Hans-Onno van Boetselaer – ‘zeg maar “Bootsy”’. Een man met de uitstraling van iemand die met een zilveren paplepel in de mond is geboren en heeft meegekregen dat zijn familie in het blauwe boekje van het patriciaat staat. Ze schudt hem de hand.

‘Ik wist niet dat je bevriend was met Jeen,’ zegt Van Boetselaer.

Bevrind, hoort Rhonda. Ze glimlacht. ‘Ben ik ook niet. Ik ben hier functioneel.’

‘Als je bankiers beschouwt als verdachten die hun klanten een poot uitdraaien, dan ben je op de juiste plek om je slag te slaan.’ Van Boetselaer lacht luidruchtig.

Rhonda lacht plichtmatig mee. ‘Nee hoor, ik heb geen arrestatiebevel in mijn tas. En ook geen handboeien. Wat is jouw relatie met de heer Mansveld?’

‘We zijn vrienden. Al sinds onze studententijd. We waren jong, we hadden de tijd van ons leven, we maakten carrière. Jeen was een geweldige vent. Intelligent, handig, charmant. Buitengewoon droevig dat hij op zo’n afschuwelijke manier aan zijn einde is gekomen.’

‘Dat valt te bezien,’ zegt een man die zich in het gesprek mengt. ‘Ik heb me eens door een zeezeiler laten vertellen dat verdrinking een aangename dood is die gepaard gaat met hallucinerende ervaringen. Een psychedelische trip naar het hiernamaals. Vissers die op zee gered zijn hebben soortgelijke verhalen. Ik zou ervoor tekenen als het einde nadert.’

‘Ouwe makker!’ zegt Van Boetselaer. ‘Ik zocht je al. Gecondoleerd met onze boezemvriend.’

Van Boetselaer introduceert Rhonda bij een lange, flegmatieke man. Ondanks het gedruis van stemmen verstaat ze zijn naam, Jan Willem Schoots.

‘Ik vond de sprekers nogal lovend over Jeen,’ zegt Schoots.

‘In de dood zijn we allemaal heiligen.’

‘Je kunt ook overdrijven. Zoals de zwarte weduwe hun huwelijk ophemelde. Dat was gedrenkt in alcohol.’

‘Ze kan er wat van, dat is waar.’

‘Je bedoelt haar handwerk?’ zegt Schoots plagerig.

‘Dat gaat je niets aan.’

‘Al die geveinsde tranen. Daar meent ze geen barst van.’

Van Boetselaer ziet dat Rhonda verwonderd staat te luisteren. ‘Sorry, neem ons niet kwalijk. We zijn van slag door het onverwachte overlijden van onze vriend.’

‘Ik ben smalltalk van mannen wel gewend,’ antwoordt Rhonda. Ze vervolgt: ‘Wie was de vrouw die zo erbarmelijk huilde?’

‘De eerste vrouw van Jeen,’ zegt Van Boetselaer. ‘De scheiding is haar niet in de kouwe kleren gaan zitten.’

Rhonda knikt begripvol. Een moment denkt ze aan haar eigen spoor van gebroken relaties. Van Boetselaer vervolgt: ‘Voor haar was het een pijnlijk proces, maar Jeen heeft het netjes afgehandeld. Financieel, bedoel ik. Ze komt niets tekort. Hij heeft haar ook niet ingewisseld voor zo’n jong fruitig ding.’

‘Toch tragisch,’ zegt Rhonda.

‘Het was onvermijdelijk. Ze is nogal labiel en is een tijdje opgenomen geweest in een kliniek. Met zijn drukke bezigheden kon Jeen niet voor haar zorgen.’

‘En die man en vrouw die haar te hulp schoten?’

‘De zoon en dochter uit haar huwelijk met Jeen. Ik geloof niet dat hij de laatste jaren contact met hen had. Ze hebben het niet zo begrepen op zijn nieuwe vrouw.’

‘Kent u veel mensen hier?’ verandert Schoots van onderwerp.

Rhonda schudt haar hoofd. ‘Eigenlijk niemand. Ik ben wel naar een paar mensen op zoek. De partners van de bank van de heer Mansveld, zijn die aanwezig?’

‘Ziet u die man daar?’ Schoots knikt met zijn hoofd naar rechts. ‘Daar staat Peter Bollinger. Man zonder eigenschappen, behalve een vlotte babbelen en een neus voor single malt whisky.’

Rhonda volgt zijn hoofdbeweging en ziet een kleine man met een dunne overkammer op zijn hoofd. Zijn gebruinde gezicht kan het resultaat zijn van een zonnebank of een safari. Hij is omringd door mensen die niet de indruk wekken mateloos geïnteresseerd te zijn in wat hij te vertellen heeft.

‘En de andere partner?’ vraagt Rhonda.

‘Helaas, nee. Jurgen Kellermann is drie jaar geleden om het leven gekomen,’ antwoordt Van Boetselaer.

Een student met een dienblad champagneglazen loopt langs. Alle drie nemen ze een glas en op voorstel van Van Boetselaer brengen ze een toast uit op het leven.

Schoots wendt zich tot Rhonda. ‘Als u iemand wilt ontmoeten, die meneer daar kan u verder helpen. Hij kent iedereen die hier rondloopt.’

Een man in een crèmekleurig linnen pak met een mobieltje bij zijn oor komt druk gesticulerend aanlopen. Schoots tikt hem op zijn schouder. De man blijft staan en roept in zijn mobieltje ‘Ik hang je!’

‘Ik ben in gesprek,’ zegt hij tegen Schoots.

‘Jij bent altijd in gesprek.’

‘De winkel draait door.’

‘Beetje eerbied voor de overledene, graag.’

De man met het mobieltje in zijn hand kijkt Schoots meewarig aan. ‘De betreurde heeft er alle begrip voor dat zaken voor de dood gaan.’

‘Ik wil je aan iemand voorstellen,’ zegt Schoots. Hij draait zich naar Rhonda. ‘Dit is Winner de Vries.’

‘Aangenaam.’

‘Winner noemt zichzelf probleemoplosser...’

‘Troubleshooter,’ verbetert Winner de Vries.

‘... oplosmiddel van problemen die hij eerst zelf creëert.’

Winner de Vries geeft Rhonda een hand. Ontwapenende glimlach, ironische blik, snelle schakelaar die alles in de gaten houdt.

Linke loetje, denkt Rhonda. Ze kent dat soort mensen. ‘Een genoeg kennis te maken. Ik ben politiek strateeg. Wat kan ik voor je doen?’ De Vries tovert een visitekaartje tevoorschijn uit zijn linnen jasje en geeft dat aan Rhonda.

‘Winner heeft iedereen die ertoe doet in zijn kaartenbak staan.’

‘Godallemachtig, Jan Willem. In welk tijdperk leef jij? Dat van de Rolodex?’ Joviaal slaat Winner de Vries Schoots op zijn schouder. ‘Ik moet verder, het is hier een pluktuin voor contacten,’ vervolgt hij. En tegen Rhonda: ‘Ik zeg tegen mijn klanten altijd dat ik een escort service run. Persoonlijk contact, alles is mogelijk, discretie verzekerd, dag en nacht tot je beschikking.’

Gehaast verdwijnt de lobbyist in de menigte, mobieltje weer aan zijn oor, een arm omhoog, zwaaiend met zijn hand om de aandacht van een belangrijk persoon te trekken.

‘Een vreemde vogel, maar hij krijgt alles voor elkaar,’ zegt Schoots hoofdschuddend.

Van Boetselaer is al een tijdje geanimeerd in een ander gesprek verwickeld en ook Schoots en Rhonda mengen zich in de menigte. De stemming is ontspannen. Oude bekenden begroeten elkaar en er wordt volop gelachen. Nog geen uur na de gedragen herdenking heerst er in de Westerkerk de sfeer van een vrijdagmiddagborrel aan de Amsterdamse Zuidas.

Rhonda’s blik kruist die van een man die speurend rondkijkt op zoek naar menselijk houvast.

‘Welkom in deze prijsdierentuin,’ zegt hij. Hij stelt zich voor. Ebbe Wolfswinkel, advocaat.

‘Zeg dat.’ Rhonda neemt de man vluchtig op. ‘En wat brengt u hier?’

‘Ik ben hier voor een zaak waarin ik als curator ben aangewezen. Veel meer kan ik er niet over vertellen, ik weet ook nog niet wat er speelde. En u? Kende u Mansveld?’

Rhonda schudt haar hoofd. ‘Van naam uit de krant en zo. Maar niet persoonlijk. Ik ben hier in functie.’

Wolfswinkel pakt twee glazen champagne van het dienblad van een passerende student en geeft er een aan Rhonda.

‘De catering is in ieder geval beter dan lauwe koffie met marmercake in een crematorium.’

‘Die bonuspunten zijn makkelijk verdiend.’

‘Heeft u gezien hoeveel geld hier rondloopt? Bankiers uit Nederland, uit Brussel, uit Frankfurt. Als er dadelijk een terroristische aanslag plaatsvindt, is de Europese financiële *fine fleur* weggevaagd.’

Voordat Rhonda kan antwoorden ziet ze Ghislaine de Villiers. ‘Sorry, een moment,’ zegt ze. Het glas champagne duwt ze in de vrije hand van de advocaat.

Ze loopt op de vrouw in het zwart af en condoleert haar met het overlijden van haar man. In enkele woorden legt ze uit dat ze opdracht heeft gekregen contact op te nemen met de Franse justitie en dat ze van plan is zo spoedig mogelijk naar Zuid-Frankrijk te reizen.

De weduwe ziet er afgemat uit, met groeven van vermoeidheid in haar gezicht. De mantilla die ze tijdens de afscheidsdienst over haar hoofd had gedragen, heeft ze als omslagdoek om haar schouders geslagen. Naast haar staat de zwijgende man die Rhonda eerder heeft gezien toen ze met Timothy sprak. Hij heeft het postuur van een beveiligder.

‘Ik ga nu geen afspraak met u maken,’ zegt Rhonda, ‘dat laat ik aan mijn secretariaat over. Maar dan bent u ervan op de hoogte dat ik contact met u zal opnemen.’

Ghislaine knikt onverschillig. Ze antwoordt dat ze nog een paar dagen in Nederland zal blijven om zaken in verband met het overlijden van haar man te regelen. Aan het eind van de week verwacht ze terug te zijn in de Provence.

‘En u bent mevrouw...?’ – ze kijkt Rhonda vragend aan.

‘... Zander.’

‘... mevrouw Zander, u kunt vanzelfsprekend een afspraak maken.’

De Westerkerk begint leeg te stromen. Het buffet is gesloten, de studenten verzamelen de lege glazen, de musici van het kamerorkest zijn bezig hun instrumenten in te pakken. Rhonda laat een laatste blik door de immense ruimte gaan. Daarna loopt ze in de richting van de kerkdeuren. Terwijl ze wacht op haar jas bij de garderobe, stoot iemand haar aan.

‘Mevrouw Zander?’

Verrast draait ze zich om. Een man met een vlassig baardje en een bril kijkt haar aan. Hij heeft een blocnote en een balpen in zijn handen.

‘Mijn naam is Harry Haen. Haen met ae. Ik ben journalist van de grootste krant van Nederland en ik maak een verslag van deze afscheidsdienst. Ik heb me laten vertellen dat u officier van justitie bent. Mag ik u een paar vragen stellen?’

‘Ik heb niets te zeggen.’

‘Hoe goed kende u de heer Mansveld?’

‘Sorry, ik moet gaan.’ Rhonda probeert zich langs de journalist te wringen, maar dat lukt niet.

‘Vond u de toespraken over de heer Mansveld net zo schijnheilig als ik?’

‘...’

‘Over een bankier valt toch meer te zeggen dan dat hij zo’n geweldige man is?’

‘...’

‘Wist u dat Mansveld bekendstond als vrouwenjager?’

‘Meneer De Haan, ik heb u niets te zeggen.’

‘U bent officier van justitie. Gaat het om een onderzoek beginnen naar de dood van Mansveld?’

Rhonda kijkt de journalist ijzig aan. ‘Als u vragen heeft kunt u zich wenden tot de woordvoerder van het Openbaar Ministerie. De contactgegevens kunt u online vinden. Over lopende zaken worden trouwens nooit mededelingen gedaan. En nu verzoek ik u om mij te laten passeren.’

Ze trekt haar jas aan, hangt haar tas over haar schouder, duwt de opdringerige journalist aan de kant en loopt naar de kerkdeur.

‘Kan het zijn dat Mansveld redenen had om zelfmoord te plegen?’ hoort ze achter zich roepen.

Buiten op de Prinsengracht zoekt ze haar sportfiets. Ze stapt op, slingerde de straat over en fietst in de richting van haar appartement in de buurt achter het Concertgebouw.

In gedachten laat ze haar ervaring van de afgelopen uren in de Westerkerk passeren. Ze is tevreden met het resultaat van haar aanwezigheid bij de afscheidsbijeenkomst. Ze heeft kennisgemaakt met Ghislaine de Villiers, dat was haar doel. Als bijvangst heeft ze haar zoon Timothy ontmoet en een paar vrienden van Mansveld gesproken. Een opgewonden lobbyist. Een advocaat, stom dat ze vergeten heeft een kaartje met hem uit te wisselen. En tot slot die journalist. Wat een lul.

Het is lekker weer, de middagzon schijnt in haar gezicht. Ontspannen fietst ze langs de gracht. De elektrische scooter die achter haar aan komt hoort ze niet. Ze merkt hem pas op als die haar snijdt. De rijder die achter op de scooter zit, grijpt naar haar tas, maar mist. Met zijn vuist geeft hij een keiharde stomp tegen haar schouder. Ze verliest de macht over het stuur, het voorwiel klapt tegen de stoepwand, ze maakt een zwiep en valt met een smak op de grond. Ze voelt een pijnscheut in haar schouder en ziet de scooter wegscheuren.

‘Hé, stelletje klootzakken!’ schreeuwt ze. Rhonda Zander is terug in de rauwe straatwerkelijkheid van Amsterdam.